

Sygn. akt I C 897/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Michał Jank

protokolant: sekr. sąd. Ewelina Siewior

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2019 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA w W.

przeciwko P. S.

o zapłatę

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powoda (...) SA w W. na rzecz pozwanego P. S. kwotę 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym domagał się zasądzenia od pozwanego P. S. kwoty 117.466,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zwrotu kosztów sądowych w kwocie 1.469 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego żądania wyjaśnił, że dochodzona pozwem należność stanowi wymagalne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki, którą pozwany zawarł z powodem w dniu 2 listopada 2011 r., a które nie było terminowo regulowane, co skutkowało naruszeniem warunków umowy. Powód powołał się na wyciąg z ksiąg banku z dnia 29 grudnia 2017 r., sporządzony w związku z wypowiedzeniem umowy pożyczki i wskazał, że na kwotę ujętą w tym tytule składa się: niespłacony kapitał pożyczki w kwocie 91.024,32 zł, odsetki umowne w kwocie 11.596,15 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 14.808,79 zł oraz opłaty umowne w kwocie 37 zł.

W dniu 8 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie, na mocy którego, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazano sprawę do Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł, że pozwany P. S. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu powinien zapłacić powodowi kwotę 117.466,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29.12.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 1.469,00 zł i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3.617,00 zł.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany P. S., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w przepisany terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zarzucił nieudowodnienie istnienia,

wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, brak udowodnienia wysokości roszczenia co do wysokości, jak i co do zasady. Z daleko idącej ostrożności procesowej zarzucił także nieważność umowy bankowej, brak wykazania przekazania przez powoda środków pieniężnych po stronie pozwanej, brak wykazania wyliczenia wysokości odsetek naliczonych przez powoda, brak skutecznego wypowiedzenia umowy, skutkującego brakiem wymagalności roszczenia oraz posłużenia się przez powoda w umowie kredytu klauzulami umownymi, które są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami, a dodatkowo uniemożliwiają prawidłowe wyliczenie roszczenia.

Wobec zobowiązania Sądu do ustosunkowania się do sprzeciwu od nakazu zapłaty powód w piśmie procesowym z 29 sierpnia 2018 r. rozszerzył powództwo o kwotę 1198,64 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 118.664,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c., liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2011 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym P. S. umowę o pożyczkę nr (...) w kwocie 131.752,31 zł.

W imieniu powoda umowę podpisała D. G., która działała w zakresie umocowania udzielonego przez dyrektorów oddziału i regionu północnego.

Adres zamieszkania pozwanego ujawniony w umowie to ul. (...), (...) G..

Pozwany zobowiązał się spłacić pożyczkę wraz z należnymi opłatami i odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych nie później niż do 30 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie. Pożyczka podlegała pomniejszeniu o opłatę przygotowawczą w wysokości 3.293,81 zł oraz jednorazowa opłatę z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia w wysokości 28.458,50 zł.

Pożyczka oprocentowana była według stopy zmiennej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 12% w stosunku rocznym. Rzeczywista roczna stopa procentowa wynosiła natomiast 20,96%. Całkowity koszt pożyczki na dzień zawarcia umowy wg wyliczeń szacunkowych wynosił 128.870,45 zł.

W umowie określono możliwość obciążenia pożyczkobiorcy odsetkami oraz sposób ich wyliczenia. Wskazano obowiązki pożyczkobiorcy dotyczące spłaty rat kapitałowo-odsetkowych. W § (...) umowy określono zobowiązania pożyczkobiorcy do poniesienia kosztów wynikających z niewywiązania się ze zobowiązań umownych. Wskazano także warunki pobierania opłat i prowizji.

W § (...) umowy pożyczki strony postanowiły, że umowa rozwiązuje się z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie – za porozumieniem stron. W ust. (...) uzgodniono, że Bank ma prawo wypowiedzieć umowę w przypadku braku realizacji postanowień umowy mających wpływ na zdolność kredytową pożyczkobiorcy lub możliwość dochodzenia roszczeń przez Bank, bądź też w przypadku stwierdzenia przez Bank zagrożenia w spłacie pożyczki. Zgodnie z ust. (...), w przypadku, gdy pożyczkobiorca zalega ze spłatą dwóch kolejnych rat pożyczki, Bank pisemnie wezwie go do zapłaty. Gdy należności nie zostaną uregulowane w terminie 7 dni od daty odbioru wezwania do zapłaty, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę. Stosownie do ust. (...), od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane.

(dowód: okoliczność bezsporna, a nadto wniosek i umowa o pożyczkę nr (...) – k. 12-18, pełnomocnictwo – k. 95; prognozowany harmonogram spłat pożyczki – 70- 72)

Powód wypłacił pozwanemu kwotę pożyczki zgodnie z treścią umowy.

(dowód: zeznania pozwanego – k. 211)

Powód kierował do P. S. pisma z harmonogramem spłat pożyczki. Z treści załączonych do akt harmonogramów wynika, iż w większości były kierowane do pozwanego na adres ul. (...), (...) G., z wyjątkiem korespondencji z dnia 1 maja 2014 roku, która została przesłana na adres ul. (...), (...) W..

(dowód: harmonogram spłat pożyczki – k. 73, harmonogram spłat pożyczki – k. 74, harmonogram spłat pożyczki – k. 75, harmonogram spłat pożyczki – k. 76).

Pismem z dnia 4 listopada 2013 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania zadłużenia z tytułu umowy o pożyczkę w kwocie 3502,51 zł plus 25 zł z tytułu kosztów wysyłki pisma. Pismo zostało skierowane na adres ul. (...), (...) G..

(dowód: pismo „wezwanie do zapłaty” – k. 89)

Pismem z dnia 31 marca 2015 r. zatytułowanym „Ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy” powód wezwał pozwanego do uregulowania zadłużenia wynikającego z umowy o pożyczkę w terminie 7 dni. Zgodnie z treścią pisma zadłużenia powstało 30 stycznia 2015 roku i wynosi 4901,49 zł plus 40 zł z tytułu sporządzenia i wysłania pisma. Pismo zostało skierowane na adres ul. (...), (...) G..

(dowód: pismo „ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy – k. 88)

Pismem z dnia 1 maja 2015 roku zatytułowanym „Wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/o kredyt konsolidacyjny Nr (...)” powód określił zadłużenia na kwotę 6485,61 zł plus 40 zł z tytułu sporządzenia i wysłania pisma. Wskazał, że wypowiedzenia ma charakter warunkowy. Pismo zostało skierowane na adres ul. (...), (...) G..

Pismo nie zostało odebrane przez pozwanego – wróciło z adnotacją „niepodjęto w terminie”.

(dowód: pismo „Wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/o kredyt konsolidacyjny Nr (...) – k.90, potwierdzenie odbioru - k. 91)

Pismem z dnia 22 sierpnia 2016 r. zatytułowanym „Przedsądowe wezwanie do zapłaty” powód wezwał P. S. do zapłaty wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki, które określono na kwotę 106.353,78 zł, w terminie 7 dni od daty pisma. Powyższą korespondencję skierowano do pozwanego na adres ul. (...), (...) G..

(dowód: pismo powoda – k. 86, potwierdzenie odbioru – k.87)

W dniu 29 grudnia 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił przeciwko pozwanemu P. S. wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdził, że pozwany posiada wymagalne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 2 listopada 2011 r. w wysokości 117.466,26 zł. Wskazano, że na kwotę zadłużenia składa się:

- niespłacony kapitał w kwocie 91.024,32 zł
- odsetki umowne w kwocie 11.596,15 zł;
- odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 14.808,79 zł;
- opłaty umowne w kwocie 37 zł.

Jednocześnie zaznaczono, że od dnia 29 grudnia 2017 r. Bankowi przysługują dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w ar. 481 § 2 k.c., naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku z dnia 29 grudnia 2017 – k. 19)

Po zawarciu umowy pożyczki pozwany P. S. zmienił adres zamieszkania, o czym poinformował on Bank. Pozwany po zawarciu umowy pożyczki zamieszkał w W. na ul. (...), a następnie na ulicy (...)

(dowód: zeznania pozwanego – k. 211, harmonogram spłat pożyczki/kredytu – k. 75)

Sąd zważył co następuje:

Powyższe okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd ustalił na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na dowodach w postaci zeznań pozwanego oraz dokumentów złożonych i załączonych do akt sprawy oceniając ich wiarygodność mając na uwadze treść art. 244 i 245 k.p.c.

W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów określone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok SN z 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273). Sąd miał na uwadze, że znaczna część dokumentów w szczególności umowa oraz jej załączniki oraz wzajemna korespondencja stron nie były kwestionowane, stąd też Sąd uznał je za wiarygodne jako sporządzone przez odpowiednie podmioty zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W oparciu o ustalony powyżej stan faktyczny Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z art. 720 kc. wynika, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W pierwszej jednak kolejności wskazać należy, że zawarty w sprzeciwie argument dotyczący niewykazania przez powoda przekazania pozwanemu kwoty pożyczki był całkowicie chybiony, skoro pozwany sam przyznał w zeznaniach, że kwotę pożyczki otrzymał.

Sąd nie podzielił też argumentów pozwanego, iż wypowiedzenie umowy było nieskuteczne z uwagi na to, że było połączone z warunkiem, co jest niedopuszczalne, gdyż wypowiedzenie jest prawem kształtującym, które jest realizowane poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy (art. 61 k.c.). Z uwagi zaś na szczególne skutki, jakie za sobą niesie, a które prowadzą do zerwania pomiędzy stronami węzła obligacyjnego, uznać należy, że zgodnie z art. 60 k.c. zachowanie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia. Sądowi znane są poglądy orzecznictwa w tej mierze i znacznej części je podziela, jednak ze w przedmiotowej sprawie nie mogą one znaleźć zastosowania. Analizując orzecznictwo dojść można do wniosku, że sądy nie akceptowały wypowiedzeń, w których wypowiadający wzywał do zapłaty wskazując, że brak zapłaty oznaczać będzie, że wezwanie traktować należy jako wypowiedzenie umowy. W przedmiotowej sprawie natomiast wypowiedzenie banku z maja 2015 r. miało w istocie charakter stanowczy, mimo iż zawarto w nim stwierdzenie, że ma ono charakter warunkowy. Z treści tego pisma wynika bowiem, że powód wypowiada umowę z określonym dniem i z określonych przyczyn. Intencja Banku była więc jednoznaczna i jasna dla pożyczkobiorcy. Ów warunek, do którego Bank odnosił się w wypowiedzeniu, to w istocie jedynie możliwość dana pożyczkobiorcy co do dalszego kontynuowania umowy, o ile dokona on zapłaty określonej kwoty. Zdaniem Sądu nie można postawić powodowi zarzutu, że próbował dodatkowo w drodze ugodowej doprowadzić do dalszej kontynuacji umowy w sytuacji, w której nie miał nawet takiego prawnego obowiązku. Był to w istocie gest dobrej woli powoda, który nie może niweczyć skutków wypowiedzenia umowy. Zauważyć również należy, że Sąd Najwyższy dopuścił możliwość niestanowczego wypowiedzenia umowy o kredyt,

w szczególnych okolicznościach, dotyczących stworzenia kredytobiorcy możliwości doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych warunkach (por. wyrok z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14).

Sąd nie podzielił też zarzutu pozwanego, jakoby nie wykazano, że umowę w imieniu powoda podpisała osoba do tego uprawniona. Powód złożył bowiem do akt sprawy pełnomocnictwo, które przesądziło, że umowę pożyczki podpisała w imieniu Banku osoba do tego uprawniona.

Niezasadny jest też zarzut pozwanego, jakoby umowa była nieważna, gdyż opłata przygotowawcza i składka nie zostały przeniesione na własność pozwanego, co sprzeczne jest z 720 kc. Z umowy pożyczki wynika, że w skład pożyczonej kwoty weszły również opłata przygotowawcza i opłata z tytułu kosztów ubezpieczenia. Również więc w tym zakresie powód przeniósł własność tych środków na pozwanego. Wniosku tego nie zmienia fakt, że automatycznie kwota pożyczki została pomniejszona o te właśnie opłaty. W ramach swobody umów strony mogły się umówić w ten sposób, że pożyczona kwota zostanie pomniejszona o opłatę przygotowawczą i koszty ubezpieczenia.

Mimo powyższych uwag zdaniem Sądu powód nie udowodnił jednak, by skutecznie wypowiedział umowę pożyczki łączącą go z pozwanym. Skuteczność wezwania przez bank kredytobiorcy do zapłaty zaległej raty kredytowej i wypowiedzenia umowy kredytowej uzależniona jest od dokonania czynności upominawczych i doręczenia tych oświadczeń na właściwy, ostatni i znany bankowi adres kredytobiorcy (wyrok SN z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15)..

Pozwany podważał skuteczność doręczenia wypowiedzenia umowy pożyczki, czego skutkiem miałyby być wymagalność roszczenia powoda. Sąd zważył, iż powód kierował korespondencję do pozwanego na nieaktualny adres. Co prawda pozwany nie złożył dowodu przekazania Bankowi informacji o zmianie adresu (na rozprawie z dnia 18 kwietnia 2019 r. podał, iż adres zmienił dwukrotnie, wskazując ul. (...) oraz ul. (...)), jednakże powód niewątpliwie posiadał w systemie zaktualizowany adres pozwanego, o czym świadczy korespondencja z dnia 1 maja 2014 r. Zgodnie z materiałem dowodowym dołączonym do niniejszej sprawy niemalże wszystkie pisma były przesyłane na adres ul. (...), (...) G.. Wyjątkiem jest harmonogram spłat pożyczki/kredytu z dnia 1 maja 2014 r., który został skierowany na adres ul. (...), (...) W.. Jednocześnie powód w żaden sposób nie wyjaśnił z jakiego powodu pisma kierowane do pozwanego po dniu 1 maja 2014 roku - w tym pismo „Wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/o kredyt konsolidacyjny Nr (...)” – skierowane zostało na adres wynikający z umowy w sytuacji, w której wcześniejsze pismo wysłano na inny adres, znany powodowi. Zdaniem Sądu, fakt, iż nowy adres pozwanego znajdował się w bazie danych pożyczkodawcy uwiarygadnia stanowisko pozwanego, że faktycznie poinformował on bank o nowym adresie. Jedynym źródłem posiadania przez powoda innego adresu pozwanego niż ten wynikający z umowy była informacja pochodząca od samego pozwanego. Logicznym jest więc, że powód posiadał dane dotyczące aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego i na ten aktualny adres winien był kierować całą korespondencję.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania uznać zatem należy, iż wypowiedzenie umowy pożyczki nie było skuteczne. Strona pozwana nie udowodniła kiedy doszło do poinformowania Banku o zmianie adresu, wobec czego nie istnieją podstawy do podważania skuteczności doręczeń korespondencji kierowanej do pozwanego przed dniem 1 maja 2014 roku. Jednakże analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie pozwala stwierdzić, że w dacie przesłania do pozwanego korespondencji z oświadczeniem o wypowiedzeniu Bank dysponował już zmienionym adresem pożyczkobiorcy. Tym samym uznać należy, iż przesłanie listu na nieaktualny adres P. S. uznać należy za niewłaściwe. Nie bez znaczenia przy tym pozostaje, że wypowiedzenie umowy pożyczki nie zostało przez pozwanego odebrane, co potwierdza jego zeznania w zakresie, w jakim stwierdził on, że w tej dacie nie mieszkał pod adresem, na który kierowano korespondencję.

Okoliczność, że pozwany odebrał pismo nadane przez powoda 15 miesięcy po wypowiedzeniu umowy pożyczki na adres wynikający z umowy nie zmienia powyższych wniosków. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, że pozwany odebrał tę korespondencję jedynie przez przypadek ewentualnie, że w tej dacie ponownie zamieszkał pod tym samym adresem, jaki wynikał z umowy. Na datę wypowiedzenia umowy pożyczki powód dysponował innym adresem

pozwanego i na ten winien kierować wypowiedzenie umowy. Jeżeli zaś miał jakiegokolwiek wątpliwości w tym zakresie, wypowiedzenie mogło zostać wysłane na wszystkie znane powodowi adresy pozwanego.

Stosownie do § (...) ust. (...) umowy pożyczki zawartej między stronami, od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane. Wobec uznania, że w niniejszej sprawie do skutecznego wypowiedzenia umowy nie doszło a contrario należy stwierdzić, iż zobowiązane z tytułu pożyczki nie stało się wymagalne i nie może być traktowane jako zadłużenie przeterminowane. Nie nastąpiło zatem zdarzenie, które legło u podstaw wytoczenia powództwa, co uzasadnia jego oddalenie.

Stanowiska Sądu co do braku zasadności powództwa nie zmieniałyby również koncepcja, w myśli której sam pozew stanowi wypowiedzenie umowy pożyczki. Sąd rozstrzyga sprawę mając na uwadze przedstawiony przez powoda stan faktyczny, którym jest związany z mocy art. 321 § 1 kpc. Powód oparł swoje roszczenie o wierzytelność, która stała się wymagalna z końcem czerwca 2015 r. na skutek dokonanego w maju 2015 r. wypowiedzenia. Nie wskazywał natomiast, że sam pozew mógłby zostać potraktowany jako wypowiedzenie umowy. W tym stanie rzeczy Sąd nie mógł samodzielnie uzupełnić i ukształtować stanu faktycznego poprzez uznanie, że sam pozew traktować należy jako wypowiedzenie umowy pożyczki.

Nie bez znaczenia jest też fakt, że z treści pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi reprezentującemu powoda nie wynika, aby był on umocowany do wypowiadania umów pożyczki. Treść pełnomocnictwa wskazuje, że jest to typowe pełnomocnictwo procesowe, a nadto wymienia jedną i tylko jedną czynność o charakterze pozaprocesowym (podpisywanie wyciągów z ksiąg bankowych), do której umocowany był pełnomocnik. W konsekwencji pełnomocnik reprezentujący powoda nie mógł skutecznie wypowiedzieć umowy pożyczki poprzez wniesienie pozwu w niniejszej sprawie (por wyrok SA w Katowicach z 9.03.2017 r., V ACa 383/16).

Nawet gdyby mimo powyższych rozważań przyjąć, że pozew może być traktowany jako wypowiedzenie umowy pożyczki, to i tak nie mógłby on odnieść skutku w postaci postawienia należności w stan wymagalności, a to ze względu na treść art. 75c ustawy z 29.08.199 r. Prawo bankowe. Przepis ten wszedł w życie 27 listopada 2015 r. dodany ustawą z dnia 25.09.2015 r. o zmianie ustawy - prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854) . Z art. 12 tej ustawy wynika, że w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosują swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c . Z akt sprawy nie wynika, aby powód wystosował do pozwanego pismo, które spełniałoby wymogi art. 75 c Prawa bankowego. Brak takiego pisma oznaczał zaś, że powód nie spełnił wymogów, od których uzależniona jest skuteczność wypowiedzenia, co równoznaczne jest ze stwierdzeniem, że do umowy nie została skutecznie wypowiedziana.

Zdaniem Sądu powód nie udowodnił także wysokości swojego roszczenia. O ile bowiem treść samej umowy nie była kwestionowana, to jednak z samej umowy nie można wnioskować o wysokości niespłaconego kapitału i naliczonych odsetek. Wystarczającym dowodem na tę okoliczność nie jest także sam wyciąg z ksiąg bankowych; ten bowiem podpisany przez pełnomocnika procesowego powoda świadczy w istocie wyłącznie o tym , że taki dokument został sporządzony. Wskazać należy, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych banku zgodnie z art. 95 ust. 1 a ustawy Prawo bankowe nie stanowi dokumentu urzędowego. Jest to więc jedynie dokument prywatny, który przede wszystkim dowodzi tego, że osoba, która podpisała ten wyciąg złożyła oświadczenie tej treści. Wprawdzie podkreśla się w orzecznictwie, że również moc dowodowa takiego dokumentu podlega ocenie Sądu, jednakże jedynie w kontekście pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd analizując wyciąg z ksiąg rachunkowych banku doszedł do przekonania, że ma on charakter bardzo ogólny stwierdzający tylko istnienie określonej wierzytelności – należności głównej i odsetek. Wciąż nie daje podstaw do stwierdzenia, czy należność odsetkowa została wyliczona w sposób prawidłowy . Nie można zestawić kwot wskazanych w wyciągu z innymi dowodami tak, aby zweryfikować poprawność naliczenia odsetek.

Sąd miał na uwadze, że powód złożył do akt historię z rachunku kredytowego (k. 111-155) jednakże owo zestawienie nie mogło zostać potraktowane jako dokument, z którego może zostać przeprowadzony dowód. Zestawienie nie

zostało opatrzone żadnym podpisem ani pieczęcią banku. W istocie więc każdy posiadacz komputera i drukarki, mający podstawową wiedzę z obsługi programu Word, jest w stanie wygenerować tego typu zestawienie wpisując tam dowolnie wybrane kwoty. Na końcu tego zestawienia znajduje się oczywiście adnotacja, że dokument sporządzono elektronicznie i nie wymaga on stempla ani podpisu na mocy art. 7 Prawa bankowego, jednakże zdaniem Sądu tego przepisu nie można zastosować do tego typu zestawie. Art. 7 ust. 1 Prawa bankowego zezwala na składanie w postaci elektronicznej oświadczeń woli związanych z dokonywaniem czynności bankowych. Istotne jest jednak, że historia rachunku kredytowego nie jest oświadczeniem woli. Art. 7 ust. 2 ustawy Prawo bankowe zezwala natomiast jedynie na sporządzania na informatycznych nośnikach danych dokumentów związanych z czynnościami bankowymi, co nie oznacza, że w taki sposób sporządzony dokument staje się dokumentem, z którego może być przeprowadzony dowód w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Nie ma też dowodów na to, że owo zestawienie zostało sporządzone w taki sposób, że spełnia wymogi co do tworzenia, utrwalania, przekazywania, przechowywania i zabezpieczania, w tym przy zastosowaniu podpisu elektronicznego, dokumentów, o których mowa w ust. 2, tak aby zapewnić bezpieczeństwo obrotu oraz ochronę interesów banków i ich klientów (art. 7 ust. 4). Realizację obowiązku nałożonego w ust. 4 na Radę Ministrów stanowi rozporządzenie Rady Ministrów z 26.10.2004 r. w sprawie sposobu tworzenia, utrwalania, przekazywania, przechowywania i zabezpieczania dokumentów związanych z czynnościami bankowymi, sporządzanych na elektronicznych nośnikach informacji (Dz.U. Nr 236, poz. 2364), które obowiązuje od 2.11.2004 r. Z rozporządzenia tego wynika m.in. konieczność podpisania dokumentu podpisem elektronicznym lub dołączeniu danych identyfikujących, zgodnie z umową stron, a w przypadku dokumentów wewnętrznych banku - zgodnie z jego uregulowaniami wewnętrznymi. W szczególności tego wymogu złożone zestawienie nie spełnia. Zestawienie sporządzone przez powoda mogłoby być podstawą do ustaleń faktycznych jedynie gdyby nie zostało zakwestionowane przez pozwanego. Jeżeli jednak strona zaprzeczyła informacjom zawartym w tym zestawieniu, art. 6 kc aktualizuje się w obowiązku przedłożenia dowodów w formie przewidzianej przez kodeks postępowania cywilnego.

Sąd podzielił też stanowisko pozwanego odnośnie abuzywności zapisów umownych dotyczących kosztów ubezpieczenia przewidzianych w umowie. Z art. 385(1) § 1 kc. wynika, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Umowa zawarta przez strony nie była indywidualnie negocjowana, pozwany zaś miał status konsumenta. Jednorazowa składka ubezpieczeniowa wynosiła 28.458,50 zł, co stanowiło ponad 21 % pożyczonej kwoty. Umowa zawarta została na 10 lat, co oznacza składkę rzędu 2800 zł rocznie, co jest w ocenie Sądu, mając na uwadze wiek powoda, składką rażąco wygórowaną. Mimo zobowiązania Sądu powód nie wykazał też, w jaki sposób wyliczył wysokość tej składki, czy faktycznie składkę w takiej wysokości przekazał ubezpieczycielowi, czy w związku z umową ubezpieczenia powód poniósł dodatkowe koszty. Nie można więc wykluczyć, że składka ubezpieczeniowa stanowi w istocie dodatkowe wynagrodzenie Banku, o czym nie poinformowano pozwanego. Powód nie przedłożył wreszcie samej umowy ubezpieczenia, polisy ubezpieczeniowej pozbawiając tym samym Sąd możliwości oceny warunków umowy ubezpieczenia pod kątem ich abuzywności. Okoliczność, że pozwany miał prawo zrezygnować z ubezpieczenia, z czego faktycznie skorzystał, jest bez znaczenia dla oceny postanowienia umownego. Nie zmienia to bowiem wymogu, aby postanowienia umowne były sporządzane zgodnie z dobrymi obyczajami i uwzględniały uzasadnione interesy konsumenta; dotyczy to również sytuacji, w której konsumentowi proponuje się zamienne rozwiązania umowne (w tym przypadku zamiast ubezpieczenia – podwyższone oprocentowanie pożyczki) – każde rozwiązanie umowne nie może zawierać abuzywnych postanowień umownych. Nawet jeżeli pozwany zapoznał się z treścią umowy ubezpieczenia i zaakceptował na tamten moment jej treść (co wynika z oświadczenia pozwanego z 2.11.2011 r. - k. 100) to i tak nie wyłącza to kontroli zapisów umownych przez Sąd pod kątem art. 385(1) kc.

Sąd nie podzielił natomiast zarzutu pozwanego dotyczącego abuzywności zapisów umownych dotyczących możliwości zmiany stopy procentowej. Umowa w tym zakresie jest jednoznaczna i precyzyjna i dokładnie wskazuje, w jakim przypadku może dojść do zmiany oprocentowania pożyczki.

Eliminacja z umowy zapisu dotyczącego kosztów ubezpieczenia oznacza, iż inaczej kształtuje się ewentualne zadłużenia pozwanego, gdyż ten przy takim założeniu nie był on zobowiązany do spłaty tych kosztów. Jednocześnie powód nie wykazał wysokości zadłużenia pozwanego przy założeniu eliminacji abuzywnych postanowień umownych.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd przyjął, że wobec nieskutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki, powód nie wykazał wymagalności swego roszczenia oraz jego wysokości i w następstwie tego oddalił powództwo, o czym orzeczono w pkt I sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą za wynik sporu oraz zasadą kosztów niezbędnych i celowych. W konsekwencji tego, mając na uwadze, że stroną wygrywającą proces był w całości pozwany, Sąd w punkcie II wyroku zasądził od powoda na jego rzecz kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia radcy prawnego reprezentującego pozwanego ustalono w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r. poz. 265).